

ПРИКУПЉАЊЕ ДОКАЗА У СМИСЛУ ЧЛАНА 504 Ћ ЗКП

Докази прикупљени у преткривичном поступку предузимањем мера или радњи од стране органа унутрашњих послова могу се користити као доказ у кривичном поступку у смислу члана 504 Ћ ЗКП-а, само када је томе претходио изричит захтев јавног тужиоца за предузимањем таквих мера односно радњи.

Из образложења:

Побијајући првостепено решење због погрешно утврђеног чињеничног стања јавни тужилац у изјављеној жалби указује да уколико се потпуно сагледају све битне чињенице које се односе на правилно утврђење чињеничног стања онда се јасно уочава да су означене службене белешке сачињене тако да је обавештен јавни тужилац, чиме је изостала свака сумња у погледу поступања надлежног јавног тужиоца у току преткривичног поступка што све говори да је његово овлашћење "*dominus litis*-а" у руковођењу предметним поступком започетим много пре сачињавања спорних белешки, чиме се губи сваки смисао закључка суда да су наведена обавештења прикупљена без сагласности и знања надлежног тужиоца. Јавни тужилац даље указује да је потпуно ирелевантна констатација суда да у означеним белешкама не постоји изричит захтев јавног тужиоца издат органу унутрашњих послова за предузимањем истих службених радњи с обзиром да таква обавеза не стоји као императив које се мора придржавати орган унутрашњих послова и овлашени јавни тужилац, већ, како то указује јавни тужилац у изјављеној жалби, обавеза је заправо на другој страни, а огледа се у задатку свих органа који учествују у преткривичном поступку да обавесте јавног тужиоца о свакој предузетој радњи као и да поступају по захтеву надлежног јавног тужиоца. Јавни тужилац истиче да службене белешке које је првостепени суд издвојио решењем од 23.05.2011. године, како садржински, тако процесно, испуњавају услове који се захтевају одредбом члана 504Ћ ЗКП-а јер су наведена обавештења прикупљена у току трајања предкривичног поступка уз знање и сагласност надлежног јавног тужиоца па се тако у предметној случају не ради о самоиницијативном поступању органа унутрашњих послова, што све јасно указује да доказна вредност наведених обавештења не може изостати.

Другостепени суд је на становишту да је у смислу одредбе члана 504Ћ став 2. ЗКП-а неопходан и изричит захтев јавног тужиоца да органи унутрашњих послова предузму одређене мере или радње, те да се само у случају постојања изричитог захтева надлежног јавног тужиоца искази и обавештења сакупљени предузимањем наведених одређених мера или радњи могу користити као доказ у кривичном поступку у смислу члана 504Ћ ЗКП-а јер би у супротном значило да се сви искази и обавештења сакупљени на основу мера или радњи које органи унутрашњих послова предузму у вези са кривичним делима из члана 504а ЗКП-а могу користити као доказ у поступку, а што је по налажењу другостепеног суда супротно интенцији законодавца израженој у одредби члана 504Ћ ЗКП-а, којом су управо прописани услови под којима се изузетно у односу на одредбу члана 226. ЗКП-а предметни искази и обавештења могу користити као доказ у кривичном поступку.

(Решење Апелационог суда у Београду Кж2 2185/11 од 04. јула 2011. године - решење Вишег суда у Београду К. бр. 3158/10 од 23. маја 2011. године)

*Аутор сентенце: Оливера Мемаровић,
виши судијски сарадник Апелационог суда у Београду*